

**ஒற்றை ஆட்சியை
முற்றாக நிராகரிப்போம்**

**தமிழர் தேசம், இறைமை,
சுயநிர்ணய உரிமை
அங்கீகரிக்கப்பட்ட தீர்வினையே
வலியுறுத்துவோம்!**

நோர்வே ஈழத்தமிழர் சிவை

ஓஸ்லோ
நோர்வே
04.02.2023

தொடர்புகளுக்கு: post@ncet.no

ஒற்றையாட்சியையும் 13 ஆம் திருத்தச் சட்டத்தையும் முற்றாக நிராகரிப்போம்

இலங்கையின் 1978ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பானது ஒற்றையாட்சி அரசியலமைப்பாகும் என அவ்வரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 2 சுட்டிநிற்கின்றது. இந்த அரசியலமைப்பிற்கு 1987ஆம் ஆண்டு மேற்கொள்ளப்பட்ட 13ஆவது திருத்தமானது தமிழ் மக்களது இனப்பிரச்சினைக்கான நிரந்தர தீர்வு என்னும் பெயரிலேயே நிறைவேற்றப்பட்டது.

எனினும் ஒற்றையாட்சி முறையின் கீழ் சட்டவாக்கத்துறை, நிறைவேற்றுத்துறை, நீதித்துறை அதிகாரங்களானவை ஒருபோதும் பாராதீனப்படுத்த முடியாதவை, பகிர்ந்தளிக்கப்பட முடியாதவை யாகும்.

இதனால் 13 ஆம் திருத்தச் சட்டம் தமிழ் மக்களுக்கான எந்தவிதமான அரசியல் உரிமைகளையும் வழங்காததுடன், அரசியலமைப்பு ரீதியாக அதிகாரங்கள் அனைத்தும், ஜனாதிபதியிடமும், அவரால் நியமிக்கப்படும் ஆளுனரிடமும், பராளுமன்றத்திடமும் மட்டுமே குவிந்து கிடக்கின்றது.

இதன் காரணமாகவே 1987 ஆம் ஆண்டு தமிழ் மக்களின் பிரச்சினைக்கான தீர்வு என்னும் பெயரில் கொண்டுவரப்பட்ட ஒற்றையாட்சிக்குட்பட்ட 13 ஆம் திருத்தச் சட்டத்தினை தமிழ் மக்கள் அடியோடு நிராகரித்திருந்தனர்.

தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் மட்டுமன்றி, தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பின் இன்றைய பராளுமன்றக் குழுத் தலைவரான திரு.இரா.சம்பந்தன் அவர்களும் இந்த 13 ஆம் திருத்தச் சட்டத்தை எதிர்த்திருந்தார். கடந்த 1987 ஆம் ஆண்டு காலகட்டத்தில் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் மூத்த உபதலைவராக திரு.இரா.சம்பந்தன் செயற்பட்டிருந்தார். அப்போது, இந்த 13ஆம் திருத்தச் சட்டம் ஒரு வரைபாக பராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருந்தது. அதனை ஆராய்ந்த தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியினர் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டு 28-10-1987 திகதி இந்தியப் பிரதமருக்கு அவசர கடிதம் ஒன்றினை எழுதியிருந்தனர்.

“தமிழ் மக்களின் பிரச்சனையைத் தீர்க்கும் வகையிலான யோசனைகளை உள்ளடக்கியதாக இலங்கை பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டுள்ள அரசியலமைப்புக்கான 13 ஆம் திருத்தச் சட்டமூலம், மாகாண சபைகள் சட்டமூலம் ஆகியன தொடர்பில் எமது நிறைவின்மையை தெரிவிக்கின்றோம். மேலும் குறித்த யோசனைகள் எந்தவகையிலும் தமிழ் மக்களுடைய விருப்பத்தைப் பூர்த்தி செய்யவில்லை என்பதுடன், தமிழ் மக்கள் அனுபவித்த துன்பங்களுக்கோ, அழிவுகளுக்கோ அவர்களது உயிரிழப்புக்களுக்கோ அது ஈடாக அமையவில்லை.” .....

எனவே
.....“இக்கடிதத்தில் குறிப்பிடப்படும் விடயங்கள் தீர்த்துக்கொள்ளப்படும் வரையில் குறித்த இரண்டு சட்டமூலங்களையும் பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றாதவாறு ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தனவை கேட்டுக்கொள்ளுமாறு தங்களை பணிவுடன் வேண்டிக்கொள்கின்றோம்”

என்று குறிப்பிட்டு தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி தலைவர் மு.சிவசிதம்பரம், செயலாளர் நாயகம் அ.அமிர்தலிங்கம் மற்றும் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் அப்போதைய மூத்த உபதலைவராக இருந்த (இன்று தமிழ் தேசியக் கூட்டமைப்பின் பாராளுமன்ற குழுத்த தலைவர்) திரு.இரா.சம்பந்தன் ஆகிய மூவரும் கையொப்பமிட்டு இந்தியப் பிரதமருக்கான கடிதம் அனுப்பப்பட்டது.

13ஆம் திருத்தச் சட்ட மூலம் ஒற்றையாட்சிக் கட்டமைப்புக்கு உட்பட்டதாகும். இத் திருத்தமானது, தமிழ் மக்களுடன் நிறைவேற்றுத் தத்துவத்தை எவ்வகையிலும் பகிரவில்லை என்பதே அரசியலமைப்பு ரீதியான உண்மைநிலையாகும். அதாவது, சிங்களப் பெளத்த பேரினவாத ஆதிக்கம் கொண்ட மத்திய அரசிடமே அதிகாரங்கள் அனைத்தும் தொடர்ந்தும் இருந்து வருகிறது.

சிங்களப் பெளத்த பேரினவாத ஆட்சியை தமிழர்கள் மீது நீடித்திருக்கச் செய்யும் வகையிலும், அதேவேளை, தமிழ் மக்கள் தமக்கு உரிமை கிடைத்துவிட்டது என்று ஏமாந்துவிடக்கூடிய வகையிலும் சிறீலங்காவின் ஆட்சியாளர்களால் 1987 நவம்பர் 14ஆம் திகதி பாராளுமன்றில் நிறைவேற்றப்பட்டதே 13ஆம் திருத்தச் சட்டமாகும்.

13ஆம் திருத்தத்தின் கீழான மாகாண சபைகள் இனப்பிரச்சினைக்கான தீர்வாகாது:

13வது திருத்தத்தின் கீழான மாகாண சபைகளானது, பிராந்தியத்தின் திட்டமிடலை தனது கட்டுப்பாட்டில் கொண்டிராததும் - மாகாணப் பாதிட்டை தனது கட்டுப்பாட்டில் கொண்டிராததும் - மாகாணப் பொலிஸ் மற்றும் பொது ஒழுங்கு முறையின் மீது தனது கட்டுப்பாட்டைச் செலுத்தமுடியாததும் - மாகாண அரசு காணிப் பயன்பாட்டு ஒழுங்குமுறை மீது தனது கட்டுப்பாட்டினைப் பிரயோகிக்க முடியாததும் - உயர் கல்வி பயன்பாட்டு ஒழுங்குமுறை மீது தனது கட்டுப்பாட்டினைக் கொண்டிராதவைகளாகும் - அத்துடன் எஞ்சியிருக்கும் அற்ப சட்டவாக்க அதிகாரங்களும் கூட மத்திய பாராளுமன்றத்தின் மீயுயர் அதிகாரத்திற்கே வழங்கப்பட்டுள்ளது.

மாகாண நிதிக் கட்டுப்பாட்டைக் கொண்டிராததும், மாகாண திட்டமிடல் கட்டுப்பாட்டினைக் கொண்டிராததும், மாகாண அரச சேவையின் மீது கட்டுப்பாட்டினைக் கொண்டிராததும் மற்றும் ஆளுநருக்கு ஊழியம் செய்ய வேண்டிய சட்டபூர்வ கட்டுப்பாட்டினை கொண்டதுமான, அமைச்ச அதிகாரமற்ற - மக்களால் தெரிவு செய்யப்பட்ட பிரதிநிதிகளையும் அமைச்சர்களையும் கொண்ட சபையே 13ஆம் திருத்தத்தின் கீழான மாகாண சபைகளாகும்.

மாகாண சேவைக்கான நிர்வாகத் தலைவராகவும் மாகாண நிதியை கையாளும் அதிகாரத்தை முழுமையாக தனது கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருப்பவராகவும் ஆளுநரது அதிகாரம் அமைந்துள்ளது.

இதனை உறுதிப்படுத்தும் வகையிலேயே - 1987 ஆம் ஆண்டு 13 ஆம் திருத்தச் சட்டம் 1978 ஆம் ஆண்டின் ஒற்றையாட்சி அரசியலமைப்புக்குள் உள்வாங்கப்படும் போது - குறித்த 13ஆம் திருத்தச் சட்டம் ஒற்றையாட்சி அரசியலமைப்பின் பண்புகளை மீறுகின்றதா? என்னும் சட்ட வினாவொன்றுக்கு உச்ச நீதிமன்றம் பின்வருமாறு பொருள்கோடல் செய்து பதிலளித்திருந்தது.

In Re the Thirteenth Amendment to the Constitution and the Provincial Councils Bill (1987) 2 SLR 312 at 319.

"The Unitary character of the State of which the characteristics are the supremacy of the central parliament and the absence of subsidiary sovereign bodies remains unaffected. The Provincial Councils do not exercise sovereign legislative power and are only subsidiary bodies exercising

Limited legislative power subordinate to that of Parliament. Parliament has not thereby abdicated or in any manner alienated its legislative power. Delegated legislation is legal and permitted and does not involve any abandonment or abdication of legislative power in favour of any newly created legislative authority"

"The term 'unitary' in Article 2 is used in contradistinction to the term 'Federal' which means an association of semi-autonomous units with a distribution of sovereign powers between the units and the center. In a Unitary State the national government is legally supreme over all other levels. The essence of a Unitary State is that the sovereignty is undivided, in other words, that the powers of the central government are unrestricted. The two essential qualities of a Unitary State are (1) the supremacy of the central Parliament and (2) the absence of subsidiary sovereign bodies. It does not mean the absence of subsidiary law-making bodies, but it does mean that, they may exist and can be abolished at the discretion of the central authority."

"On the other hand, in a Federal State the field of government is divided between the Federal and State governments which are not subordinate one to another, but are co-ordinate and independent within the sphere allotted to them. The existence of

co-ordinate authorities independent of each other is the gist of the federal principle. The Federal government is sovereign in some matters and the State governments are sovereign in others. Each within its own spheres exercise its powers without control from the other and neither is subordinate to the other. It is this feature which distinguishes a Federal from a unitary Constitution. In the latter sovereignty rests only with the central government.”

“The question that arises is whether the 13th Amendment Bill under consideration creates institutions of government which are supreme, independent and not subordinate within their defined spheres. Application of this test demonstrates that both in respect of the exercise of its legislative powers and in respect of exercise of executive powers no exclusive or independent power [is] invested in the Provincial Councils. The Parliament and President have ultimate control over them and remain supreme.”

அதாவது -

ஒற்றையாட்சித் தன்மையுடைய அரசொன்றின் மீயுயர் அதிகாரம் பாராளுமன்றத்திலே தங்கியுள்ளது. என்பதுடன் அதில் இறைமையுள்ள துணை அதிகார அலகுகள் எவையும் இருக்கமுடியாது. இவ்வாறே மாகாண சபைகள் இறைமையுடன் கூடிய சட்டவாக்க அதிகாரத்தைப் பிரயோகிக்கும் வலுவற்றது என்பதுடன் துணை அதிகார அலகுகள் பாராளுமன்றை சார்ந்தே தங்கள் சட்டவாக்க அதிகாரங்களைப் பிரயோகிக்க முடியும். அதாவது, பாராளுமன்றம் மாகாண அலகுகளுக்கு தன்னுடைய சட்டவாக்க அதிகாரத்தை எந்தவிதத்திலும் பாராதீனப்படுத்தியோ கைதுறந்தோ இருக்கவில்லை.

1978 ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 2 இல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள ‘ஒற்றையாட்சி’ என்னும் சொல், மத்திக்கும் இறைமை அதிகார அலகுகளுக்கும் இடையில் இறைமை அதிகாரங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ளும் சுயாட்சிக் கட்டமைப்புக்களைக் கொண்ட ‘சமஸ்தி’ (இணைப்பு) என்னும் சொல்லுக்கு முற்றிலும் எதிரானதாகவே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ஒரு ஒற்றையாட்சி அரசினுடைய இரு முக்கிய பண்புகளாவன:

(1) மீயுயர் அதிகாரத்தை மத்திய பாராளுமன்றமே கொண்டிருக்கும்.

(2). இறைமையுள்ள துணை அதிகார அலகுகள் அதில் இருக்க முடியாது.

அதாவது, ஒற்றையாட்சி அரசில் ஏதாவது அதிகார அலகுகள் இருக்குமானால், அது மத்திய பாராளுமன்றத்தினால் எப்பொழுதும் இல்லாமல் செய்யப்படக் கூடியதாகவே இருக்கும். மாறாக, சமஸ்திக் (இணைப்புக்) கட்டமைப்பில் மத்திய அரசும் சமஸ்தி (இணைப்பு) அரசுகளும் ஒன்றுக்கொன்று சுதந்திரமானதும், இயைந்து ஒழுக்குவதாகவும் இருக்கும். மத்திய அரசும் சமஸ்தி (இணைப்பு) அரசும் அவற்றுக்கான அதிகாரங்களைக் கையாள்வதில் இறைமையைக் கொண்டிருக்கும். இதுவே ஒற்றையாட்சிக்கும் சமஸ்திக்குமான (இணைப்புக்குமான) வேறுபாடு

என்பதுடன், ஓற்றையாட்சியில் இறைமை என்பது மத்திய பாராளுமன்றத்தில் மட்டுமே தங்கியிருக்கும்.மேலும், 13 ஆம் திருத்த சட்டமூலம் உருவாக்கும் மாகாண சபைகள், தம்மகத்தே சட்டவாக்க தத்துவங்களை, நிறைவேற்று அதிகாரங்களையோ தனியுரிமை சுதந்திரமாகவோ கொண்டிருக்காது. மத்திய பாராளுமன்றமும் ஜனாதிபதியுமே மீயுயர் அதிகாரம் கொண்டவர்களாகவும், அவர்களிடமே முழுமையுமான கட்டுப்பாடும் இருக்கும்.

தமிழ் மக்கள் மீது பாரிய இனப்படுகொலை அரங்கேற்றப்பட்ட நிலையிலுங்கூட 13 ஆம் திருத்தச் சட்டமானது சிங்கள மக்களுக்கும் தமிழ் மக்களுக்கும் இடையில் அதிகாரத்தை பகிர்ந்து கொள்வதனை நோக்கமாகக் கொண்டது என்று நம்பவைக்க முற்படுவதும் அதனை முழுமையாக நடைமுறைப்படுத்த வேண்டுமென தமிழ்க் கட்சிகள் கூட்டாகக் கோருவதும், தமிழ் மக்களை மரணப்பொறிக்குள் திட்டமிட்டுத் தள்ளும் சூழ்ச்சியாகும்.

34 வருடங்களாக நடைமுறையிலுள்ள 13 ஆம் திருத்தச் சட்டத்தை, முற்றாக நடைமுறைப்படுத்த வேண்டும் என்ற வெற்றுக்கோசத்துடனான, ஒரு கோரிக்கைக் கடிதத்தை, இலங்கை தமிழரசுக் கட்சி, தமிழீழ விடுதலைக் கழகம் (ரெலோ), தமிழ் மக்கள் விடுதலைப் கழகம் (புளொட்) உள்ளிட்ட தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பும், மற்றும் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் சி.வி.விக்னேஸ்வரன் தலைமையிலான தமிழ் மக்கள் தேசிய கூட்டணியும் அதன் பங்காளிக் கட்சியான ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணியும் (ஈ.பி.ஆர்.எல்.எவ்.), இணைந்து தயாரித்து கூட்டாக கையொப்பமிட்ட கடிதத்தை 18-01-2022 அன்று இந்திய தூதுவரிடம் கையளித்துள்ளனர்.

இத்தகைய சூழ்நிலையில்,

73 வருடங்களில் முதல் தடவையாக, ஈழத் தமிழர்களினுடைய இறைமையை அடகுவைத்து, தமிழ் தேச மக்களை சிங்கள பேரினவாத்திற்கு கொத்தடிமைகளாக்கும் குறித்த சூழ்ச்சியை அம்பலப் படுத்தி, தெளிவூட்டும் வரலாற்றுக் கடமையை உணர்ந்து, புலம்பெயர் தமிழ்த் தேசியச் செயற்பாட்டாளர்களாகிய நாம் மக்களை விழிப்பூட்டும் பணியை முன்னெடுக்க வேண்டியது வரலாற்றுக் கடமையாகும்.

குறித்த கூட்டு ஆவணத்தினூடான 13 ஆம் திருத்தத்தின் முற்றான அமுலாக்கம் தொடர்பிலான கோரிக்கையானது, தமிழ் மக்களின் அரசியல் தீர்வை ஓற்றையாட்சிக்குள் முடக்குவதுடன், அதுவே தமிழ் மக்களின் இனப்பிரச்சினைக்கான தீர்வாகக் காட்ட முனைவதும், தமிழ் மக்களின் அரசியல் விருப்பங்களையும் தமிழ்த் தேசிய சித்தாந்தத்தையும் குழி தோண்டிப் புதைக்கும் சூழ்ச்சியும் நிறைந்ததாகும். மேலும், தமிழ் மக்களால் தெரிவுசெய்யப்பட்ட பிரதிநிதிகளை 13 ஆம் திருத்தத்தை தீர்வாக ஏற்றுக்

கொள்ள வைப்பதன் மூலம், சிங்கள பெளத்த பேரினவாத அரசினைத் திருப்பிப்படுத்தவே இந்தியா முயல்கிறது. இந்திய சீனத் தரப்புகளுக்கிடையிலான பூகோள அரசியல் போட்டியில் பகடைக்காய்களாக்கப்பட்டிருக்கும் தமிழ் மக்களின் பேரம் பேசும் ஆற்றலைப் பயன்படுத்தாது, குறித்த சூழ்ச்சிக்குத் துணைபோயுள்ளதன் மூலம், தமக்கு கிடைத்த மக்களாணையையும் மீறி, தமிழ்மக்கள் பிரதிநிதிகள் கூட்டு ஆவணத்தில் கையொப்பமிட்டு தமிழ்த் தேசிய இனத்துக்கு துரோகமிழைத்துள்ளனர்.

1987 இலிருந்து 34 வருடங்களாக அமுலிலுள்ள 13 வது திருத்தச் சட்டத்தின் ஏற்பாடுகள் தமிழர்களின் அரசியல் அபிலாசைகளை முற்றாக நிராகரித்து வரும் நிலையில், 13 ஆம் திருத்தச் சட்டத்தை விளங்கிக் கொள்ள வேண்டியது காலத்தின் கட்டாயமாகும்.

அரசகாணியின் அதிகாரம் மாகாண சபைக்கு அறவே கிடையாது.

கடந்த பல தசாப்தங்களாக அடுத்தடுத்து வந்த சிங்கள அரசாங்கங்கள் தீவு முழுவதிலுமான தமது ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்டும் முயற்சியை விரிவுபடுத்தும் முகமாக அரச காணிமீது தமது கட்டுப்பாட்டைப் பயன்படுத்தி வந்துள்ளனர். ஒரு செயன்முறையாக இருந்து வந்த இச்செயற்பாடு 1936இல் அரச அனுசரணை கொண்ட கிழக்கு மாகாண சிங்களக் குடியேற்றத்தை முன்னெடுக்க சிங்களவர்களை மட்டும் கொண்டிருந்த ஓர் அமைச்சரவையில் எடுக்கப்பட்ட முயற்சிகளால் செயல் வேகம் கண்டது.

1921இல் கிழக்கு மாகாணத்தில் 8,744 சிங்கள மக்கள் இருந்தனர். 1981இல் அவர்களுடைய எண்ணிக்கை 243,358 ஆக உயர்ந்தது. 60 வருடங்களில் 28 மடங்கு அதிகரிப்பு ஏற்பட்டது. அதன் பின்னர் இன்று வரை அரச காணியின் பயன்பாட்டை மத்திய அரசாங்கத்தின் கைகளில் தக்க வைக்க 13ஆவது திருத்தம் வழிவகுத்துள்ளமையை நடைமுறையில் அனுபவிக்கின்றோம்.

மாகாணங்களில் உள்ள அரச காணிகள் மீதான அதிகாரம் முழுமையாக சனாதிபதியிடமே உண்டு. அது மாகாண சபைகளுக்கு எந்தவிதத்திலும் வழங்கப்படமாட்டாது. காணிப்பங்கீட்டில் மத்திய அரசின் கொள்கை பாதிக்கப்படமாட்டாது. காணிக்கொள்கையின் கீழ் அரசகாணி எதுவும் மாகாணசபைக்கு உரித்தாக்கப்படமாட்டாது.

மாகாணத்திற்கான அரச காணி விடயத்தில் 'காணியும் காணிக்குடியேற்றமும்' தொடர்பில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளபோதும், மறுபுறத்தே 'காணியும் காணிக்குடியேற்றமும்' மத்திய அரசின் அனுமதியுடனே கையாளப்பட முடியும் என கட்டுப்படுத்தப்பட்டுமுள்ளது. இதனடிப்படையில் அரச காணியைக் கையாளுகின்ற அதிகாரம் சனாதிபதியிடமும் மத்திய அரசாங்கத்திடமும் மட்டுமே உள்ளது.

இதனை உறுதிப்படுத்தும் வகையில் The Superintendent, Stafford Estate and two others Vs Solaimuthu Rasu, 2013 (1 SLR) 25 என்னும் வழக்கில் உச்ச நீதிமன்றம் வழங்கியுள்ள தீர்ப்பு வருமாறு.

Held that

(1) State Land continues to be a subject located in the center. Per Mohan Peiris P.C., CJ - "..... Having regard to the fact that in a unitary State of Government no cession of dominium takes place, the Centre has not ceded its dominion over State Lands to the Provincial Councils except in some limited circumstances...."

(2) When the State makes available to every Provincial Council, State Lands within the Province required by such council for a Provincial Council subject, the Provincial Council shall administer, control and utilize such State Land, in accordance with the laws and statutes governing the matter.

(3) The power of the President to alienate or dispose of State Land in terms of Article 33(d) of the Constitution and other written laws remains unfettered.

இத் தீர்ப்பின் அடிப்படையில், அரசகாணி தொடர்ந்தும் மத்திய அரசாங்கத்துக்குரிய விடயமாகவே இருக்கும். அத்தோடு ஒற்றையாட்சி அரசின் அரசாங்கமொன்றில் முறையான உரித்து கையளிப்பு இடம்பெறாது என்பதுடன், மத்தி அரச காணிகளின் மீதான தனது உரித்தை மாகாணசபைகளுக்கு வழங்காது. மாகாண சபைகள், அரச காணிகளை மத்திய அரசின் சட்ட ஏற்பாடுகளுக்கு அமைவாக நிர்வகிக்கவும், பயன்படுத்தவும் மட்டுமே முடியும். அரச காணிகளை உரிமைமாற்றும் அல்லது கைமாற்றும் செய்கின்ற தத்துவம், உறுப்புரை 33(D) இன் பிரகாரமும் ஏனைய அமுலிலுள்ள சட்டங்களின் பிரகாரமும் மட்டுப்பாடுகள் எதுவுமற்ற விதத்தில் ஜனாதிபதியிடமே கையளிக்கப்பட்டுள்ளது.

மாகாண நிரலில் உள்ள அதிகாரங்களை மத்திய பாராளுமன்றில் சட்டம் இயற்றுவதன் மூலம் பறித்துக் கொள்ளலாம்:

மாகாணநிரலிலுள்ள எந்தவொரு விடயங்கள் தொடர்பிலும் மாகாண சபையை புறந்தள்ளி சட்டவாக்கம் மேற்கொள்ளும் அதிகாரம் மத்திய பாராளுமன்றத்திற்கு உண்டு. எனவே, மாகாணசபை நிரலில் தரப்பட்டுள்ள எந்தவொரு விடயம் தொடர்பிலும் பாராளுமன்றமானது சாதாரண ஒரு பெரும்பான்மையோடு சட்டங்களை ஆக்குவதற்கும், மாகாண அதிகாரங்களைப் பறிப்பதற்கும் 13 ஆம் திருத்தச் சட்டம் அனுமதியளித்துள்ளது. தேசிய கொள்கை உருவாக்கம் என்ற பெயரில் வெறுமனே ஒரு அமைச்சினுடைய சுற்றுநிருபங்கள் கூட தேசிய கொள்கை உருவாக்கப்படுவதாக அறிவிக்க முடியும்.

திவிநெகும் சட்டமூலம்:

மாகாணங்களுக்கான அதிகாரங்களாக மாகாண நிரலில் குறிப்பிடப்பட்டிருந்த பல விடயங்களை மத்திய அரசாங்கம் கையகப்படுத்திக் கொள்ளும் நோக்கில், கடந்த 2012 ஆம் ஆண்டு திவிநெகும் சட்டமூலத்தினை பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பித்திருந்தது. குறித்த சட்டமூலம் தொடர்பான விடயம் உச்சநீதிமன்றத்தின் பொருள்கோடலுக்கு பார்ப்படுத்தப்பட்டதுடன் S.C.Special Detremination No.01/2012. என்னும் இலக்க வழக்கில் விவாதப்பொருளாக்கப்பட்டது. அதன்போது, உச்ச நீதிமன்றம் மாகாண நிரலின் பிரகாரம் இருந்த அற்ப சொற்ப அதிகாரங்களை மாகாணத்திற்கான அதிகாரங்களாக தீர்பளித்திருந்ததுடன், அவற்றை மத்திய அரசாங்கம் பெற்றுக் கொள்வதானால், மாகாணங்களின் சம்மத்தையே குறித்த அதிகாரங்களை மீளப்பெற்றுக் கொள்ள முடியும் என்றும் தீர்ப்பளித்திருந்தது. அவ்வாறிருக்க 2013 ஆம் ஆண்டு 01 ஆம் இலக்க திவிநெகும் சட்டத்தினை பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றியதன் பிரகாரம் அந்த அதிகாரங்களை மத்திய அரசாங்கம் தன்வசப்படுத்திக் கொண்டது.

மாகாணத்தின் காவல்துறையும் பொது ஒழுங்கும் சனாதிபதியின் அதிகாரத்துக்குட்பட்டதே:

மாகாண காவல் ஆணைக்குழு நியமிக்கப்படல் வேண்டும் என்று 13 ஆம் திருத்தச் சட்டம் மற்றும் 1990ஆம் ஆண்டு 1ஆம் இலக்க காவல் ஆணைக்குழு சட்டம் என்பன குறிப்பிடப்பட்டுள்ளபோதும் அது நடைமுறைப்படுத்தப்படவில்லை.

அதேவேளை அது நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டாலும் அந்த மாகாண காவல்துறை ஆணைக்குழுவுக்குரிய 3 உறுப்பினர்களில் இருவரை நியமிக்கும் அதிகாரம் மத்தியிடமே உள்ளது. எனவே இந்த மாகாண காவல்துறை ஆணைக்குழுவின் செயற்பாடுகள் முழுவதும் மத்தியின் ஆதிக்கத்திலேயே இருக்கும்.

சட்டம் பொது ஒழுங்கு விடயம் பிரதிப் காவல்துறைமா அதிபரின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் இருக்கும். அதேவேளை, மாகாணத்தில் உள்ள அனைத்துப் காவல்துறை அலுவலர்களும் அந்த மாகாணத்தின் பிரதிப் காவல்துறைமா அதிபரின் பணிப்புக்கும் கட்டுப்பாட்டிற்கும் கீழ் பணியாற்ற வேண்டும் என்று 13ஆவது திருத்தம் ஏற்பாடு செய்கிறது.

பிரதிப் காவல்துறைமா அதிபர் தேசிய பிரிவிலிருந்து மாற்றுப் பதவியுயர்த்துகை மூலம் மாகாணத்திற்குரிய பிரதிப் காவல்துறைமா அதிபராக, காவல்துறைமா அதிபரால் தெரிவு செய்யப்படுவார். இத்தெரிவு குறித்து முதலமைச்சருக்கு உடன்பாடு இல்லையெனில், சனாதிபதியால் அந்நியமனம் செய்யப்படும். பி.கா.மா அதிபரின் செயற்பாடுகள் தொடர்பில்

எதுவித கட்டுப்பாட்டையும் முதலமைச்சர் கொண்டிருக்கும் வகையில் 13ஆவது திருத்தத்தில் எதுவித ஏற்பாடும் இல்லை. இது குறித்துப் காவல்துறைமா அதிபரிடமோ அல்லது சனாதிபதியிடமோ உதவிகேட்டு மேன்முறையீடு செய்வதைத் தவிர வேறுவழியில்லை.

'காவல்துறையும் பொது ஒழுங்கும்' என்ற விடயமானது மாகாண ஆளுநரின் அதிகாரத்திற்குள்ளும் கூட வரவில்லை. இந்த விடயமானது சனாதிபதி மற்றும் தேசிய காவல்துறை பிரிவு அல்லது மாகாணக் காவல்துறை பிரிவு என்பவற்றினூடாகச் செயலாற்றும் காவல்துறைமா அதிபர் ஆகியோரின் கரங்களில் அதிகாரம் குவிக்கும் வகையில் தக்கவைக்கப்பட்டுள்ளது.

மாகாணசபைக்குரிய அதிகார நிரலானது 'காவல்துறை' மற்றும் 'பொது ஒழுங்கு' என்ற விடயங்களை உள்ளடக்குகின்றது எனக் குறிப்பிடுகின்ற போதும், மறுபுறத்தே 'பொதுஒழுங்கு மற்றும் காவல்துறை அதிகாரங்கள் மறுக்கப்பட்டுள்ளது. ஒவ்வொரு மாகாணத்திற்கும் தேசிய பிரிவு மற்றும் மாகாணப் பிரிவு என்று பிரிக்கப்பட்டிருக்கும் இலங்கை காவல்துறை படையின் தலைவராக காவல்துறைமா அதிபர் விளங்குவார் என்று சட்டம் வரையறுக்கின்றது.

'அனைத்துப் காவல்துறை அலுவலர்களும் சனாதிபதியின் நேரடிக்கட்டுப் பாட்டில் உள்ள காவல்துறைமா அதிபரினாலேயே நியமிக்கப்படுவர்' இதன்படி மாகாண பொது ஒழுங்குப் பேணுகைக்கு முதலமைச்சரோ அல்லது ஆளுநரோ பொறுப்பாக இருக்கமாட்டார்கள்.

மாகாண ஆளுநர்:

அரசியலமைப்பின் 13ஆவது திருத்தத்தின் படி "சனாதிபதிக்கு விரும்பியாங்கு ஆளுநர் பதவி வகித்தல் வேண்டும்" என்று அது கூறுகின்றது.

இலங்கையின் சனாதிபதியே அவரைத் தெரிவு செய்து பணியில் அமர்த்துவார். ஆளுநர் தொடர்பில் ஜனாதிபதி எப்போது மகிழ்ச்சியடைய முடியாது போகின்றதோ அப்போது அவரைப் பணி நீக்கம் செய்வார். சனாதிபதி இன்புற்றிருக்கும் வரையே ஆளுநர் தனது பதவியை வகிப்பார். இதனடிப்படையில் ஆளுநர் சனாதிபதியின் விசுவாசமுள்ள ஊழியராகவே இருப்பார்.

நிறைவேற்றுத் தத்துவங்கள் ஆளுநராலேயே பிரயோகிக்கப்படும்:

அமைச்சர்கள் அவையும் அதன் கீழமைந்த அலுவலர்களும் தமக்கூடாக ஆளுநரால் பிரயோகிக்கப்படும் நிறைவேற்றுத் தத்துவத்தைக் கொண்டிருத்தல் வேண்டும்.

ஒற்றை ஆட்சியை குற்றாக நிராகரிப்போம்

மாகாண அரச சேவையின் நிர்வாகத் தலைவராக மாகாண ஆளுநரே இருப்பார் என்பதுடன், அவருக்குக் 'கீழமைந்தவர்களும்' அவரது பணிப்புரையின் பேரில் செயல்பட வேண்டி இருப்பவர்களும் அச்சேவையில் ஈடுபடுத்தப்பட்டிருப்பவர்களுமான அலுவலர்களுடாக நிறைவேற்றுத் தத்துவங்களைப் பிரயோகிக்க ஆளுநர் இயலுமானவராக்கப்படுவார்.

தனக்குக் கீழமைந்த எந்த அலுவலர்களுடாக ஆளுநர் ஒருவர் நிறைவேற்றுத் தத்துவத்தைப் பிரயோகிக்கலாமோ அந்தக் கீழமைந்த அலுவலர்கள் மாகாண அரச சேவையின் உறுப்பினர்களாவர். மாகாண சபைகள் சட்டமானது மாகாண அரச சேவை ஒன்றைத் தாப்பித்தற்கான ஏற்பாட்டை வழங்குவதுடன் ஒவ்வொரு மாகாணத்தினதும் மாகாண அரச சேவை அலுவலர்களின் நியமனம், இடமாற்றம், பணிநீக்கம் மற்றும் ஒழுக்காற்றுக் கட்டுப்பாடு என்பவற்றிற்கான அதிகாரத்தையும், அந்த மாகாணத்தில் ஆளுநருக்கே வழங்குகின்றது.

மேலும், மாகாண அரசசேவை அலுவலர்களைப் பணிக்கமர்த்துவதற்கான நியதிகள் மற்றும் நிபந்தனைகள் தொடர்பிலான அனைத்து விடயங்களையும் ஆளுநரே ஏற்பாடு செய்து தீர்மானிப்பார். தமது நியமனம் செய்யும் அதிகாரப் பொறுப்பை தம்மால் நியமனம் செய்யப்பட்ட உறுப்பினர்களைக் கொண்ட ஓர் அரச சேவை ஆணைக்குழுவிற்கு ஒப்படைக்கலாம். அதேவேளை, (எவ்வகையிலும் தம்மால் நியமிக்கப்பட்ட உறுப்பினர்களைக் கொண்ட) மாகாண அரச சேவை ஆணைக்குழுவின் எந்தவொரு கட்டளையையும் திருத்தவோ, மாற்றவோ, அல்லது செல்லுபடியற்றதாக்கவோ ஆளுநரே அதிகாரங் கொண்டவராயிருக்கிறார்.

அமைச்சர்கள் அவையும் முதலமைச்சரும் :

மாகாண சபையில் ஒரு பெரும்பான்மை ஆதரவைக் கொண்டிருக்கும் மாகாண சபை உறுப்பினரை முதலமைச்சராக ஆளுநர் நியமனம் செய்வார். மேலும் முதலமைச்சரின் ஆலோசனையுடன், மாகாண சபை உறுப்பினர்களிலிருந்து நான்கிற்கு மேற்படாத அமைச்சர்களையும் ஆளுநர் நியமித்தல் வேண்டும்.

மாகாண ஆளுநர் தனது கடமையை நிறைவேற்றுவதற்கு முதமைச்சரும் அமைச்சர்கள் அவையும் 'உதவியும் ஆலோசனை வழங்கவும்' வேண்டியவர்களாய் இருக்கின்றார்கள்.

மாகாண அமைச்சரவை எடுத்த அனைத்துத் தீர்மானங்களையும் ஆளுநருக்குத் தெரியப்படுத்த வேண்டியது முதலமைச்சரின் கடமையாகும். இது விடயத்தில் தந்துணிவுடன் செயற்பட முதலமைச்சருக்கு அனுமதியில்லை. அமைச்சர்கள் சபையில் எடுக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு தீர்மானமும் ஆளுநருக்குத் தெரியப்படுத்தப்பட்டால் மட்டுமே ஆளுநருக்குப் பொருத்தமான முறையில் 'உதவியும் ஆலோசனையும்' வழங்கப்படலாம் என 13ஆம் திருத்தத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

அமைச்சர்கள் தெரிவின்போது வழிவழிவழக்கமும் அடையாளமும் மரியாதையம் முதலமைச்சருக்கு வழங்கப்பட்டாலும் கூட, அமைச்சர்களுக்கான அலுவல்களை ஒதுக்கிக் கொடுப்பதற்கான விதிமுறைகளை ஆக்கும் அதிகாரம் ஆளுநரிடம் மட்டுமே உள்ளது.

மொத்தத்தில் அமைச்ச அதிகாரமற்ற, மக்களால் தெரிவு செய்யப்பட்ட அமைச்சர்கள்:

அமைச்சர்கள் ஆளுநருக்கு 'உதவி செய்து ஆலோசனையளிக்க' சட்டத்தால் தேவைப்படுத்தப்பட்டுள்ளனர் என்று சொல்வது, அமைச்சர்கள் ஆளுநருக்கு ஊழியம் புரிதல் வேண்டும் என்பதன் நாகரீகமான வார்த்தைப் பிரயோகமாகும். உதவி செய்து ஆலோசனையளிப்பதன் மூலம் அவர்கள் ஆளுநருக்கு ஊழியம் புரிவர்.

இலங்கை அரசியலமைப்பின் கீழ் நிறைவேற்று அதிகாரமானது தொடர்ந்து சனாதிபதியிடமே இருக்கும் என்பதுடன், மாகாண விடயங்கள் தொடர்பில் அந்த நிறைவேற்றுத் தத்துவமானது சனாதிபதியின் உண்மை ஊழியரான மாகாண ஆளுநரால் பிரயோகிக்கப்படும். மாகாண நிதிக் கட்டுப்பாட்டைக் கொண்டிருப்பவர் ஆளுநரே ஆவார். மாகாண அரச சேவையின் மீது கட்டுப்பாட்டைக் கொண்டிருப்பவரும் ஆளுநரேயாவார். எனவே 13வது திருத்தத்தின் மூலம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட மாகாண சபையின் அமைச்சர்களுக்கு, அமைச்ச அதிகாரங்கள் கூட வழங்கப்படவில்லை. மாறாக, அமைச்ச அதிகாரங்களனைத்தும் ஆளுநருக்கே வழங்கப்பட்டுள்ளது.

ஆளுநரிடமும் மத்திய அரசிடமும் முழுமையான அதிகாரங்களும் குவிக்கப்பட்ட, மாகாண சபையின் உருவாக்கத்தையே, தமிழ் மக்களுடனான நிறைவேற்று அதிகாரத்தின் 'பகிர்வு' என்று ஏமாற்று நாடகமாடி 13 ஆவது திருத்தச் சட்டம் 1987 நவம்பர் 14 இல் நிறைவேற்றப்பட்டுள்ளது.

ஆளுநரின் அதிகாரத்திற்குட்பட்ட அநேக விடயங்கள் :

ஆளுநரின் அனுமதியின்றி நியதிச் சட்டங்களைப் பிரயோகிக்க முடியாது. முதலமைச்சரின் ஆலோசனைக்கமைய ஆளுநர் செயற்பட வேண்டுமென்பது கட்டாயமானதல்ல. சனாதிபதியின் பணிப்புரைகளின் கீழ், முதலமைச்சரின் ஆலோசனைக்கு இணங்க ஆளுநர் செயலாற்ற வேண்டிய விடயங்கள் எவை? என்பது குறித்து முடிவுக்கு வருவதில், மாகாண ஆளுநரே இறுதி நடுவராக இருப்பார்.

ஆளுநரின் உடன்பாடு இருந்தாலொழிய மாகாண நிதியத்திலிருந்த எந்தப் பணமும் திரும்பப்பெற முடியாது :

மாகாணத்திலிருந்து திரட்டப்படும் பணங்கள் தொடர்பில் மாகாண வரிகளை விதிக்கின்ற, இல்லாதொழிக்கின்ற அல்லது மாற்றியமைக்கின்ற

அல்லது மாகாண நிதியத்தின் பேரிலான பணப்பெறுகையை உடன்படுகின்ற எந்த நியதிச் சட்டத்தையும் ஆளுநரின் விதப்புரையிருந்தாலொழிய நிறைவேற்றலாகாது என்று மாகாண சபைகள் சட்டம் கூறுகிறது. இதனடிப்படையில், ஒரு புறத்தே ஆளுநரானவர் அமைச்சர்களின் ஆலோசனைக்கிணங்க தன் பணிகளை பிரயோகிக்க வேண்டுமென கூறும் 13 ஆவது திருத்தம், மறுபுறத்தே இத்தேவைப் பாட்டிற்கு விதிவிலக்கொன்றையும் இயற்றுவதனூடாக ஒரு கையால் கொடுத்து மறுகையால் பிடுங்கியுள்ளது.

மாகாண நிதியின் கட்டுக்காப்பு, நிதியினுள் செலுத்தப்படும் பணங்கள் மற்றும் அதனுடன் தொடர்புடைய ஏனைய விடயங்கள் அனைத்தும் சனாதியின் நம்பிக்கையும் விசுவாசமும் உள்ள ஊழியரான மாகாண ஆளுநரால் ஆக்கப்பட்ட விதிமுறைகளாலேயே ஒழுங்குபடுத்தப்படும்.

முதலமைச்சரின் ஒப்பத்துடனான எழுத்தாணை ஒன்றின் கீழல்லாது மாகாண நிதியத்திலிருந்து எப்பணத்தொகையையும் மீளப்பெறப்படலாகாது என்று மாகாண சபைகள் சட்டத்தின் பிரிவு 19(3) கூறுகிறது. ஆனால் அதனையடுத்து உடனடியாக பிரிவு 19(4) இப்படிக்கூறுகிறது. "குறித்த பணத் தொகையானது, மாகாண சபையின் நியதிச்சட்டத்தால், குறித்த நிதியாண்டில் வழங்கப்பட்ட சேவைகளுக்காக வழங்கப்பட்டால் அல்லது வேறு வகையில் சட்டபூர்வமாக சேவைகளுக்காக வழங்கப்பட்டால் அல்லது வேறு வகையில் அறிவிக்கப்பட்டாலொழிய, அவ்வாறான எழுத்தாணை முதலமைச்சரால் வழங்கப்படமாட்டாது"

பின்னர், பிரிவு 24(1) "மாகாண நிதியத்திலிருந்து பணத்தை ஒதுக்கீடு செய்வதற்கான எற்பாட்டைச் செய்கின்ற நியதிச் சட்டங்கள் அல்லது செலவினம் தொடர்பாக - எந்தவகையில் மாகாண நிதியிலிருந்து அறவிடப்படலாம் எனப் பிரகடனம் செய்யக்கூடிய நியதிச் சட்டங்களை ஆளுநரின் அனுமதியின்றி அறிமுகம் செய்யப்படவோ அல்லது மாகாண சபையொன்றில் முன்வைக்கப்படவோ முடியாது" என்று கூறுகின்றது. இவற்றின் மூலம், ஆளுநரின் அங்கீகாரம் இருந்தாலொழிய மாகாண நிதியத்திலிருந்து எந்தப் பணமும் திரும்பப் பெறப்பட முடியாது என்பதாகும். நிதிசார் விடயங்கள் தொடர்பில் ஆளுநரே முன்னெடுப்பைச் செய்கின்றார்., ஆளுநரே விதப்புரையையும் செய்கின்றார். மாகாண நிதியத்தின் கட்டுப்பாட்டையும் கட்டுக்காப்பையும் ஆளுநரே கொண்டுள்ளார்.

நிதிக்கட்டுப்பாட்டைக் கொண்டிராததும், வரவு செலவுத்திட்ட அறிக்கையை சமர்ப்பிக்க முடியாததுமான மாகாண சபை:

அனைத்து மாகாணங்களுக்குமான மொத்த அனுமதிக்கப்பட்ட தொகையை மத்திய அரசாங்கம் தீர்மானிக்கும். ஒவ்வொரு தனித்தனி மாகாணத்திற்கான தொகையை சனாதிபதி தீர்மானிப்பார். சனாதிபதி மட்டிலும் மத்திய அரசாங்கம் மட்டிலும் பற்றுறுதியும் விசுவாசமும் கொண்டுள்ள முக்கிய

நபர்களைக் கொண்ட நிதி ஆணைக்குழுமானது விதப்புரைகளைச்செய்யும். மத்திய பாராளுமன்றமும் சனாதிபதியும் தமது தற்றுணிவைப் பிரயோகித்து மாகாணங்களுக்கு வழங்க வேண்டிய பணத்தொகையைத் தீர்மானிப்பர்.

மேலும் மத்திய பாராளுமன்றத்தால் செய்யப்பட்ட பணக்கொடைகள் ஒவ்வொரு மாகாணத்திற்குமான ஒரு மாகாண நிதியத்தினுள் செல்லும். மாகாண சபையினால் விதிக்கப்படும் அனைத்து வரிகளும், திரட்டிய நிதியிலிருந்து மாகாண சபைக்கு முற்பணமாக வழங்கப்பட்ட அனைத்துக் கடன்களும் செலுத்தப்படுவது இந்த நிதியத்தினுள்தான்.

ஏதாவதொரு விடயங்கள் தொடர்பாக, மத்திய அரசாங்கத்தின் அதிகாரத்தை மீறிச் செல்லாத வகையில், ஒரு மாகாண சபையானது தனது 'கீழமைந்த' சட்டவாக்கத் தத்துவத்தைப் பிரயோகிக்கமுடியும் எனக் கூறப்பட்டாலும், நிதிசார் வரியொன்று சம்பந்தப்பட்டிருப்பின், ஆளுநரின் சம்மதமின்றி மாகாண சபையானது நியதிச்சட்டங்களை நிறைவேற்ற முடியாது.

மாகாணப் பண நிதியைக் கட்டுப்படுத்தவென ஆளுநருக்கு வழங்கப்பட்ட தத்துவங்களுக்கமைவாக, ஒவ்வொரு நிதியாண்டு தொடர்பிலும் அவ்வாண்டிற்கென மதிப்பிடப்பட்ட வரவு-செலவுத்திட்ட அறிக்கையைத் தயாரித்து மாகாண சபைக்குச் சமர்ப்பிப்பவர் ஆளுநரே ஆவார்.

மாகாண நிதியத்திலிருந்த அறவிடப்படவுள்ள செலவினங்கள் குறித்த வரவு செலவு மதிப்பீடுகள், மாகாணசபையின் வாக்கெடுப்புக்கூடாக சமர்ப்பிக்கப்படுதலாகாது! அத்தகைய மதிப்பீடுகள், கொடைகளுக்கான கோரிக்கை வடிவத்தில் ஆளுநரால் மாகாண சபைக்குச் சமர்ப்பிக்கப்படும், மாகாணசபை அதை ஏற்கலாம், ஏற்க மறுக்கலாம் அல்லது கொடையின் அளவைக் குறைக்கலாம். மாகாண சபையானது கோரப்படும் கொடையின் அளவை அதிகரிப்பதற்கான தத்துவத்தைக் கொண்டிருக்கலாகாது. அத்துடன், ஆளுநரின் விதப்புரையின் பேரிலன்றிக் கொடை ஒன்றிற்கான எக்கோரிக்கையும் மேற்கொள்ளப்படலாகாது.

மேலும், இலங்கையின் எப்பகுதியினதும் நிதிசார் உறுதித்தன்மை அச்சுறுத்தலுக்குள்ளாகி யிருப்பதாகச் சனாதிபதி கருதினால் அதற்கேற்ற விதத்தில் அவர் பிரகடனமொன்றைச் செய்யலாம். ஆளுநரும் மத்திய அரசாங்கமுமே மாகாணத்தின் நிதி சார் விடயங்கள் தொடர்பாக பிரயோகிக்கும் அதிகாரம் கொண்ட கட்டுப்பாட்டை முழுமையாகக் கொண்டுள்ளது.

சனாதிபதி மாகாண சபையைக் கலைக்கலாம் :

யாதுமொரு மாகாண சபையானது அதற்கு வழங்கப்பட்ட பணிப்புரைகளுக்கமையச் செயற்படவோ அல்லது அப்பணிப்புரைகளை

அனைத்து மாகாணங்களுக்குமான அனுமதிக்கப்பட்ட மொத்தத் தொகையை மத்திய அரசாங்கம் தீர்மானிக்கும். ஒவ்வொரு தனித்தனி மாகாணத்திற்கான தொகையை சனாதிபதி தீர்மானிப்பார். சனாதிபதி மட்டிலும் மத்திய அரசாங்கம் மட்டிலும் பற்றுறுதியும் விசுவாசமும் கொண்டுள்ள முக்கிய நபர்களைக் கொண்ட நிதி ஆணைக்குழுவானது விதப்புரைகளைச்

நடைமுறைப்படுத்தவோ தவறினால், அரசியலமைப்பிற்கிணங்க மாகாணத்தை நிர்வகிக்க முடியாத நிலையொன்று தோன்றியுள்ளது என்று சனாதிபதி அறிவித்து மாகாண சபையைக் கலைக்கலாம்.

அதனையடுத்து, மாகாண சபையின் நிறைவேற்றுத் தத்துவங்கள் மத்திய பாராளுமன்றத்தினால் பிரயோகிக்கப்படுதல் வேண்டுமெனவும் அமைச்சர்களின் அதிகாரங்கள் சனாதிபதியால் பொறுப்பேற்கப்படுதல் வேண்டுமெனவும் சனாதிபதி பிரகடனம் செய்ய முடியும்.

அமைச்சர்கள் ஆளுநருடன் இணங்கிப் போகாவிடில் சனாதிபதி பொறுப்பேற்கலாம் :

முதலமைச்சரோ அல்லது மாகாண சபையோ விதந்துரைக்கப்பட்ட விடயங்களை புறக்கணித்து நியதிச் சட்டங்களை ஆக்கினால், ஓர் இக்கட்டான நிலையில், மாகாண நிர்வாகம் செயற்படுத்தப்பட முடியாத நிலை தோன்றியுள்ளதென சனாதிபதி கருதினால் - முதலமைச்சர் மற்றும் அமைச்சர்களின் அனைத்துக் கடமைகளையும் அவர் தாமே பொறுப்பேற்றுக் கொண்டு, மாகாண சபையின் அதிகாரங்களை மத்திய பாராளுமன்றத்திற்கு வழங்கலாம். இவ்விதமாக பிரகடனம் செய்வதனை 13ஆவது திருத்தம் அனுமதிக்கின்றது. இத்தகைய சனாதிபதியின் செயலை எந்த நீதிமன்றத்திலும் கேள்விக்கு உட்படுத்தப்படமுடியாது எனவும் குறிப்பிடுகின்றது.

மாகாண சபைகள் 'ஒற்றையாட்சி' கொண்ட மத்திய அரசாங்கத்தின் மேலாதிக்கத்தின் கீழ் அமைந்துள்ள சபை என்பதாலேயே, 13ஆவது திருத்தத்தை நிறைவேற்ற சர்வசன வாக்கெடுப்பு அவசியமில்லை என்று இலங்கையின் உச்ச நீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்துள்ளது.

இறைமையும் சுயநிர்ணய உரிமையும் கொண்ட தமிழ்த் தேசமே அங்கீகரிக்கப்பட்டவேண்டும் :

13ஆம் திருத்தத்தினை முழுமையாக நடைமுறைப்படுத்தல் என்ற போர்வையில் ஒற்றையாட்சி அரசியல் யாப்பினை ஏற்று அங்கீகரிப்பதற்கான திரைமறைவு நகர்வுகள் தீவிரம் அடைந்துள்ளது. இதுவரை காலமும் இத் தமிழ்க் கட்சிகளும் மக்கள் அமைப்புக்களும் அரசியல் அமைப்புத் திருத்தம், இனப்பிரச்சினைக்கான தீர்வு என்பவற்றிற்காக பொது வெளியில்

வழங்கிய முன்மொழிவுகள் அனைத்தும் தாயகம், தேசிய இனம், சுயநிர்ணய உரிமை என்பவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு சமஸ்தி (இணைப்பு) முறைமையை நோக்கியவையாகவே இருக்கின்றன.

எனவே 13 ஆம் திருத்தச் சட்டமானது 35 வருடங்களாக முழுமையாக நடைமுறையிலிருந்தபோதும், எமது சமகாலப் பிரச்சினைகளுக்கு சிறு அளவிலேனும் தீர்வைத் தரமுடியாத தோற்றுப்போன ஒன்றாகும். சர்வதேச அழுத்தம் காரணமாக புதிய அரசியலமைப்பை கொண்டுவருவதற்கு நடவடிக்கைகளில் அரசு கடந்த 2016 ஆம் ஆண்டிலிருந்து நடவடிக்கை எடுத்துவரும் நிலையில், 13 ஆம் திருத்தத்தையும் ஒற்றையாட்சியையும் நிராகரித்து இதற்குப் பதிலாக தாயகம், தேசிய இனம், இறைமை, சுயநிர்ணயம் என்பவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்ட தீர்வைக் கோருவதே இதுவரை வழங்கிய மக்கள் ஆணையின் அடிப்படையில் தமிழ் பிரதிநிதிகள் மேற்கொள்ள வேண்டிய செயற்பாடாகும்.

வெளித்தரப்பு ஒன்றிடம் எமது அரசியல் தீர்வு தொடர்பில் நிலைப்பாடு ஒன்றினை வெளிப்படுத்தக் கோரும்போது எவ்வகையான தீர்வு எமது மக்களுக்கு உண்மையான தீர்வைக் கொண்டுவரும் எனக் கருதுகின்றோமோ அதனை முன்வைக்க வேண்டும். மாறாக எமது இனப்பிரச்சினைக்குத் தீர்வு என்னும் போர்வையில், சர்வதேச சக்திகள் விரும்பும் விடயங்களை தமிழ் மக்களது 74 ஆண்டுக்கால இனப்பிரச்சினைக்கான தீர்வு நிலைப்பாடாக ஒருபோதும் முன்வைக்கக்கூடாது.

தத்தமது பூகோள, பிராந்திய அரசியல் நலன்களைப் பேணவிரும்பும் குறித்த வெளித் தரப்பினரது நலன்களும், தமிழ் மக்களின் நியாயமான அரசியல் விருப்பங்கள், கோரிக்கைகளும், ஒரு புள்ளியில் சந்திக்கச் செய்யும் அர்த்தபூர்வமான ஏற்பாடுகளே நிலைபேறானவையாக அமையும் என்பதனையே தமிழ்த் தரப்பு பிரதிநிதிகள் வலியுறுத்த வேண்டும். மாறாக அழிவின் விளிம்பில் உள்ள தமிழ் இனத்தின் நியாயமான அரசியல் கோரிக்கைகளை புறக்கணித்து, வெளித்தரப்புக்களின் நலன்களை மட்டும் பிரதிபலிப்பது எமது மக்கள் பிரதிநிதிகளுக்கு மக்கள் வழங்கிய தேர்தல் ஆணையாக ஒருபோதும் அமையாது. இது இராஜதந்திரமும் அல்ல.

தேர்தல் காலங்களில், சமஸ்தி (இணைப்பு) கோசங்களை முன்வைத்தவர்கள், வென்ற பின்னர் ஒற்றையாட்சிக்குள்ளான தீர்வையே வலியுறுத்தி வந்துள்ளனர். வடக்கு கிழக்கில் சிங்களக் குடியேற்றங்களை நிறுவியும், 1000 பௌத்தவிகாரைகளை அமைக்கும் முயற்சிகளை ஆரம்பித்த மைத்திரி - ரணில் அரசாங்கத்துக்கு முண்டுகொடுத்தனர். 2009 இன் பின்னர் தேர்தல்களின் போது கிடைத்த மக்கள் ஆணைகளுக்கு மாறாக, இனப்படுகொலை புரிந்த சிறிலங்கா அரசை 12 வருடங்களுக்கும் மேலாக பொறுப்புக்கூறல் எதுவுமின்றி சர்வதேச அரங்கில் பாதுகாத்து வந்துள்ளனர். இவையாவும் ஆணை வழங்கியிருந்த மக்களுக்கு செய்த நம்பிக்கைத் துரோகமாகும்.

மாகாண சபை முறைமையில் எந்தவித அதிகாரமும் வழங்கப்பட்டிருக்காத போதும், அதனை மக்களுக்கு தெளிவுபடுத்தவில்லை என்பது மட்டுமன்றி, மாகாண சபையில் அதிகாரங்கள் இல்லை என்ற உண்மையை மக்கள் புரிந்துகொள்ள முடியாத வகையில் நடவடிக்கைகளை முன்னெடுத்தனர்.

மாகாண சபைகளுக்கு அதிகாரம் இன்மை காரணமாக கடந்தகாலத்தில் தமிழர் தாயகத்தில் மாகாண சபைகளில் தமிழர்களது ஆட்சி தோல்வியடைந்தது. அந்த உண்மைக் காரணத்தை மறைத்ததுடன், அந்த மாகாண சபைகளைக் கைப்பற்றி ஆட்சி செய்த தரப்புக்களின் அரசியல் ஒழுக்கமற்ற தன்மை, வினைத்திறன் இன்மை, உட்சண்டைகள் மற்றும் அரசியல் குரோதங்கள் என்பனவே காரணம் என்று போலியான விடயங்களை வெளிக்காட்டி, அதிகாரங்கள் இன்மையால் ஏற்பட்ட மாகாண சபை முறைமையின் தோல்வியை, ஒரு சில தனிநபர்களது (முதலமைச்சரது அல்லது அமைச்சர்களது) வினைத்திறன் தோல்வியாக பொருள்கோடல் செய்தனர். அதன் மூலம் முதலமைச்சர் அல்லது மாகாண சபை உறுப்பினர்களை மாற்றினால் அல்லது மாகாண சபையில் ஆட்சிசெய்யும் கட்சியை மாற்றினால் எல்லாம் சரியாகிவிடும் என்ற போலியான எண்ணப்பாட்டினை மக்கள் மத்தியில் ஆழமாக விதைத்துவந்தனர். இதன் மூலம் ஒற்றையாட்சிக்குப்பட்ட மாகாண சபையை தமிழ் மக்கள் அதிகாரமற்றது என்று இனங்கண்டு நிராகரிக்கும் நிலை ஏற்படாது தடுத்து, மாகாண சபையை பற்றிப் பிடிக்கச் செய்வதன் மூலம், ஒற்றையாட்சிக்குப்பட்ட மாகாண சபைக்குள் தமிழ் அரசியலை முடக்கும் தமது தலைவர்களின் நோக்கத்தை நிறைவேற்றுவதற்காக காய்களை நகர்த்தி வந்துள்ளனர்.

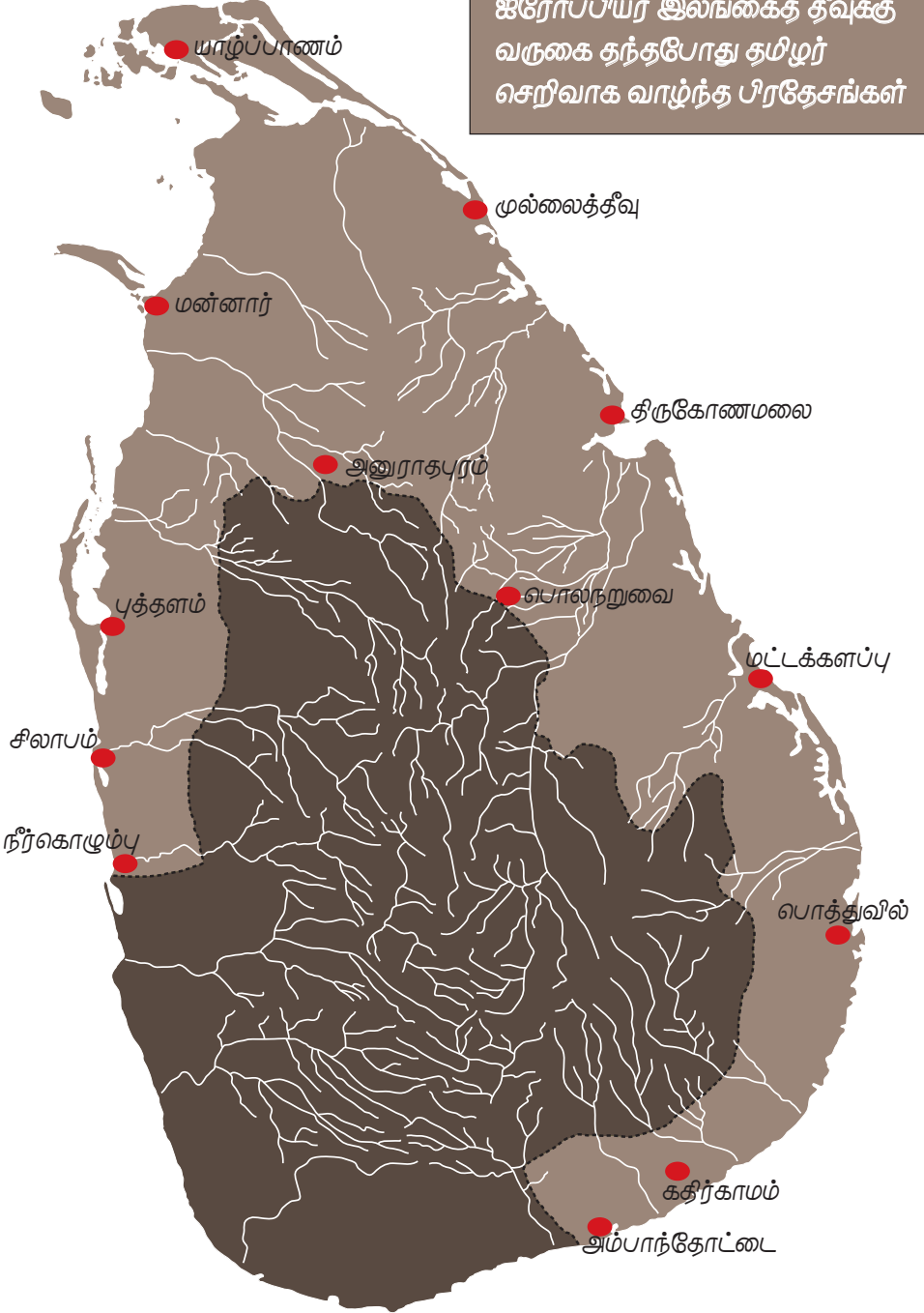
தமிழ்த் தேச அங்கீகாரமே மக்களது கோரிக்கை

கடந்த காலங்களில் பல்வேறு தேர்தல்கள் ஊடாகவும், பல தரப்பினர்களாலும் முன்னெடுக்கப்பட்ட மக்களுடனான கலந்தாய்வுச் செய்முறைகளுடாகவும், ஒற்றையாட்சிக்கு அப்பாற்பட்ட, தமிழ்த் தேசம், அதன் தனித்துவமான இறைமையும், சுயநிர்ணய உரிமையும் அங்கீகரிக்கப்பட்ட அரசியல் தீர்வையே வடக்கு கிழக்கு வாழ் மக்கள் மீள மீளக் கோரி வருகின்றார்கள். எனினும் அந்த மக்களாணைகளுக்கு மாறாக, 35 வருடங்களாக நடைமுறையிலுள்ள 13 ம் திருத்தத்தை நடைமுறைப்படுத்தக் கோருதல் என்ற வெற்றுக் கோசத்துடன், தமிழ் மக்களின் எதிர்காலத்தை பேரினவாத்திற்கு அடிமையாக்கும் வகையில் தமிழ் அரசியல் கட்சிகள் முன்னெடுக்கும் சதிக்கு எதிராக விழிப்படைய வேண்டியது அனைத்து தமிழ் மக்களதும் வரலாற்றுக் கடமையாகும்.

அனைத்துத் தமிழ் மக்களும்

ஒற்றையாட்சி அரசியலமைப்பையும் அதன் கீழான 13ஆம் திருத்தத்தை முற்றாக நிராகரிப்போம் இனப்பிரச்சினைக்குத் தீர்வாக வடக்கு கிழக்கு இணைந்த தாயகம், தமிழ்த் தேசமும் அதன் இறைமையும், சுயநிர்ணய உரிமையும் அங்கீகரிக்கப்பட்ட அடிப்படையிலான தீர்வையே வலியுறுத்துவோம்.

ஐரோப்பியர் இலங்கைத் தீவுக்கு
வருகை தந்தபோது தமிழர்
செறிவாக வாழ்ந்த பிரதேசங்கள்

தமிழீழத்தில் சிங்களக் குடியேற்றங்கள்

